

„Kaip reikia gyventi krikščionišką gyvenimą“

Čikaga, 1957-01-13

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1957 m. liepos 13 d., Čikagos mieste (Ilinojaus valstija, JAV).

1 Ačiū, Broli Juozapai. Gera būti čia šį rytą. Draugystė yra toks dalykas, kurį sunku paaiškinti, ar ne? Aš... aš pasakiau žmonai, kad jau senstu. Kai aš... Juozapas, kažkurią dieną man paskambino ir mes kalbėjomės. Aš pasakiau: *„Juozapai, jeigu sekmadienio rytą būsiu už miesto, atvažiuosiu su tavimi pasimatyti.“*

„O,“ pasakė jis, *„mums tai būtų pats geriausias dalykas.“* Aš maniau, kad buvau Garyje [Vietovės pavadinimas - vert.], buvau šimto dvidešimt penkų mylių atstumu nuo Pietų Bendo. Šį rytą važiauvau per akinančią sniego pūgą, po praėjusio vakaro susirinkimo, ten buvusio bažnyčios pašventimo. Ir su geru draugu, ponu Tomsu iš Kanados, mes atvykome šį rytą važiuodami vingiuotais keliais... šioje vietovėje per akinančią sniego pūgą, kad išpildytume pažadą broliui Juozapai, labai geram draugui.

2 O šie švedai, nežinau... Kažkurią dieną... aš net nebūčiau sužinojęs, jei mano artimi, čia esantys draugai, Džinas ir Leo, nebūtų man pranešę. Aš turėjau būti Mineapolyje, nuo vasario dešimtos iki septynioliktos dienos. Tačiau nieko apie tai negirdėjau. Ir aš vykau... Susirinkimai buvo ruošiami... kad pabūtume su Seseimi Kou, kuri yra Brolio Džeko našlė. Ji... Jis iškeliavo, kad būtų su Viešpačiu, o ji turi labai svarbų poreikį... Aš pasakiau: *„Taigi, Sese Kou, aš duosiu tau atsakymą, kelių dienų bėgyje. Aš melsiuosi už tai.“* Ir štai atėjo pranešimas, iš tų vaikinių, kurie pranešė, kad radijo stotimi susirinkimas buvo transliuojamas visai šaliai, buvo pranešta, kad būsiu ten nuo dešimtos iki septynioliktos dienos. Iki tol nebuvau apie tai girdėjęs. Suprantate? Todėl privalėsiu vykti, nes aš... O Sesei Kou, prieš akimirką pasakiau, kad negalėsiu atvykti.

Šie švedai... Gordonas Pitersonas. Taigi, spėju, turėsiu tai padaryti, nes aš... aš... Šiuo metu, kai kurie žmonės, ne jis... Jis tik, kad tik... Jūs turite Gordonui apie tai pranešti. Taigi, tai tiesiog... Jie paskelbia, kad tu būsi tam tikrose vietose, o tu pats, apie tai net nieko nežinai. O aš jau turėjau paskirtus kitus susirinkimus. Aš turiu ištesėti žmonėms duotus žodžius. Štai kaip tai nutiko. Taigi, jei kada nors išgirsite ką nors sakant: *“Brolis Branhamas nesilaiko duoto žodžio,”* tiesiog prisiminkite, kad tai tėra tokio tipo nesusipratimai.

3 Aš neturiu didelių radijo, televizijos kanalų ir tokio tipo dalykų. Jei turėčiau, negalėčiau vykti į mažas bažnyčias. Ar manote, kad Oralas Robertsas galėtų atvykti į mažą susirinkimą? Tikrai negalėtų.

Aš buvau Parkersburge, vakarinėje Virdžinijoje, kažkurią dieną, ir išgirdau vyrą sakantį teiginį, pasakė: *“Čia mes esame paprasti žmonės, čia, šioje bažnyčioje mūsų yra tūkstantis penki šimtai.”* Ir pasakė: *“Mes paklausėme tam tikro tarnautojo ar jis galėtų atvykti, o jis atsakė: ‘Jūsų per mažai, negaliu atvykti’.”* Pasakė: *“Mes prašėme dar vieno, o jis atsakė: ‘Jūsų per mažai, negaliu.’ Prašėme trijų ar keturių, žymių tarnautojų, kurie šiandien yra tarnavimo-laukuose, atsakė: ‘Jūsų per mažai, negaliu’.”* Ir jis tesė: *“Brolis Branhamas galėtų atvykti.”* Pasakė tai taip, lyg mane tuo pagirdamas.

Kai atsistoju ant pakylės, pasakiau: *“Dabar, luktelėkite. Girdėjau kaip pastorius ten pasakė tą teiginį. Taigi, tie vyrai atvyktų, jei galėtų, tačiau suprantate, jie turi didelius įsipareigojimus, jie negali to padaryti finansiškai.”*

Kaip manote, kiek tūkstančių dolerių per dieną reikia Oralui Robertsui? Kaip jis atvyks į bažnyčią, kurioje pasilikdamas keturias ar penkias dienas, gaus tris šimtus dolerių iš laisvanoriškių paaukojimų, kai tuo tarpu jam reikia šešių, septynių tūkstančių už dieną? Jis negali to padaryti. Ne dėl to, kad jis nenori, bet dėl to, kad negali.

4 Žinote, aš pats, na, man viso to nereikia. Man... man nieko nereikia. Ko man reikia, Viešpats tuo mane aprūpina, kiek nedaug man bereikėtų. Taigi, aš nesu niekam įsipareigojęs, aš visur galiu atvykti. Jeigu Jis nori, kad atvykčiau į tokią mažą vietą čia, kur susirinkime yra dešimt žmonių, puiku. Jeigu Jis nori, kad pasilikčiau savaitei, dešimt dienų, aš galiu pasilikti. Jei Jis nori, kad vykčiau į Afriką ir pamokslaučiau trims ar keturiems šimtams tūkstančių, na Jis... Jis turi pinigų, Jis tiesiog mane siunčia. Aš neturiu jokių įsipareigojimų. Jei jis nori, kad aš vykčiau, Jis visada tuo pasirūpina. Taigi, tokiu būdu man patinka gyventi, tiesiog laisvai.

Pradedant rytojaus vakaru, būsiu maldykloje... Rytoj vakare būsiu maldykloje, kuri pilnai užpildyta, joje bus šešiasdešimt žmonių, du susirinkimo vakarus. Būtent taip, Strugyje, Mičigane. Kai ji pilna,

joje telpa šešiasdešimt žmonių. Na, aš tiesiog džiaugiuosi, kad vykstu ten, lygiai taip pat, kaip būdamas Bombėje, Indijoje vykau pas penkis šimtus tūkstančių [žmonių - vert.]

5 Taigi, šiuo metu prasidėjo sniego pūga, ir visą kelią turėjau per ją važiuoti, kad atvykčiau čia, šią popietę. Bet kai kurie... mano žmona, šį rytą atsikėlė, jos tikėjimas buvo žemame lygmenyje. Ji pasakė: *“Aš manau, kad tau tiesiog užtektų paskambinti Juozapui ir pasakyti, kad padarei klaidą...”*

Aš pasakiau: *“Tai būtų priešinga tam, ką aš pažadėjau.”*

Pasakė: *“Bili, neįmanoma manau, kad Čikagoje... Kodėl, juk ten minusinė temperatūra. Ar manai, kad žmonės atvyks?”*

“Na, aš turėjau atvykti, nes aš tai pažadėjau. Supranti? Aš pažadėjau Juozapui ir aš noriu tai padaryti.”

6 Dabar, prieš atsiverčiant Jo Žodį, neilgam Evangelistiniam, šio ryto pamokslui, Viešpačiui leidus... o po to išsiskirstysime. Jūs galėsite grįžti namo ir papietauti. Mes vėl būsim kelyje, vyksime ten. Ar jūs melsitės už mus? Melskitės. Esu toks dėkingas, matydamas šią mielą auditoriją.

Dabar, keli žodžiai Knygos Autoriui.

7 Mūsų Dangišskasis Tėve, šiandien mes dėkojame Tau už Viešpatį Jėzų, kuris atėjo čia į žemę iš Dangaus ir tapo kūnu, ir gyveno tarpe mūsų, pasireiškęs Dievo Žodis. Ir tuomet, taip padarydamas, Jis drauge sutaikė Dievą ir Žmogų, kuris, kuriam laikui buvo prie pat [bedugnės - vert.] krašto dėl nuodėmės ir nusikaltimų. Tačiau dabar, šiandien mes esame Dievo sūnūs ir dukterys per Jo pasirodymą. Dar nėra matoma kokiais būsim galiausiai, bet mes žinome, kad atrodysime panašūs į Jį, nes mes turėsime panašų kūną kaip Jo paties šlovingas kūnas. Mes matysime Jį tokį, koks Jis yra. Mes gyvensime pasaulyje, kuriame nėra sniego, nėra sunkumų, nėra galvos skausmų ir liūdesio. O dabar, mums žvelgiant į tą metą, imant Tavo brangius pažadus iš Biblijos, mes meldžiame, kad dabar ateitų Šventoji Dvasia ir paimtų Dievo Žodį ir perduotų jį kiekvienai širdžiai pagal poreikį. Nes mes prašome to Kristaus vardu. Amen.

8 Ezekielio knygoje... Aš čia turiu užrašytas pastabas apie kelionę, prieš pradėdamas turėčiau kažką pasakyti prieš... prieš Rašto skaitymą. Atsiprašau, kad anksčiau apie tai nepagalvojau, tik dabar pastebėjau.

Taigi, išvykus iš Sturgio, Mičigano, sekančią savaitę aš būsiu pas baptistus Laimoje, Ohajuje, Savivaldybės pastate. Po to vyksiu į Mineapolį, iš... Nuo vasario dešimtos iki septynioliktos, ponas Pitersonas. Sekantį sekmadienį būsiu pas brolių Morą, vieną vakarą Šriforte, ir nuo dešimtos... vasario dešimtos... ar... nuo vasario dvidešimt šeštos iki kovo dešimtos būsiu Madisono aikštės soduose, Finikse, Arizonoje. O kovo septynioliktą būsiu pas brolių Espinozą, San Fernando slėnyje. O devynioliktą būsiu Filadelfijos bažnyčioje, Civik salėje. Tai didelė salė Auklande, Kalifornijoje. Mes sugrįšime, ir nuo tada iki birželio aš būsiu apie šešiuose skirtinguose, pagrindiniuose Kanados miestuose.

Birželį, planuoju, Viešpačiui leidus, tai būtų po... Pirmiausiai yra Filadelfijos ir Tarptautinės Brolijos susitikimas ir vėl Indianapolyje. Brolis Juozapas apie tai žino. O po to "peršokimo" ten, tikiuosi galėsiu susitikti su Deividu Duplesiu Afrikoje ir nuvykus į Afriką pasilikti iki šio ateinančio rudens. Jei tai neišsipildys aš pasiliksiu su Krikščioniais Verslininkais, liepą su Broliu Karlsonu, jis kaip tik manęs apie tai paklausė. Aš jam atsakiau, kad dar nežinau, nes esu kaip ir tarp dviejų nuomonių. Nežinau kuria linkme pasukti iš šios vietos, prašome Viešpaties dėl didelės konferencijos čia, Čikagoje, šią ateinančią liepą. Tad melskitės už mus.

9 6-ame... 36-ame Ezekielio skyriuje ir pradėdant 26-tą eilutę, perskaitysime tai.

Taip pat jums duosiu naują širdį ir įdėsiu naują dvasią į jūsų vidų; ir aš pašalinsiu iš jūsų kūno akmeninę širdį, ir jums duosiu kūno širdį.

Savo dvasią įdėsiu į jūsų vidų ir padarysiu, kad vaikščiotumėte pagal mano įstatus, ir jūs laikysitės mano teismų ir juos vykdysite.

Ir aš... (Noriu, kad suvoktumėte šią dalį) "Ir gyvensite šalyje..." Ir aš duosiu jums jūsų pirmuosius vaisius.

Taigi, noriu, kad Jėzus Kristus, jei Jis panorės, suteiktų mums Jo palaiminimus, Jo palaimintam perskaitytam Žodžiui.

Taigi, šį rytą kalbėsime kokia yra priežastis... Ir Broli Dovyday, aš noriu, kad tu ypatingai už mane dėl to melstumeisi, ir visi jūs likusieji, nes aš kalbėsiu tema: "**Kaip reikia gyventi krikščionišką gyvenimą**" Iš.. iš ko susideda Krikščioniškas gyvenimas?

Taigi, yra daug dalykų kurių... kurių mes nežinome. Yra neleista... Mes nesame... Daug dalykų, kurių mes... mes nežinome. Yra daug dalykų, kuriuos Dievas mums leidžia sužinoti. Taigi dabar, dalykai apie kuriuos mes žinome, mes mes norime bendrauti vienas su kitu ir su Dievo Žodžiu, kad sužinotume apie šiuos dalykus. Taigi, aš meldžiu, kad Dievas pasiųstų mums Savo palaiminimus, kai mes tarnaujame Jo Žodyje, jums visiems apie tai prisimenant ir besimeldžiant.

10 Taigi, pradėsu pasakydamas, kad su bažnyčia visada kažkas buvo nevysiškai tvarkoje. Žinoma, mes suvokiame jog tai yra velnias. Aš su Broliu Karlsonu kalbėjau apie tai kambaryje, prieš kelias akimirkas, pastoriaus kabinete. Rodos, kad trūkumas būdavo kažkur žmonių tarpe. Aš turiu savo supratimus, mes turime kautis ant šio tilto, griovėme šias sienas kaip tik galėdami, bet visgi, visame tame, mums nepasisekė nugriauti priešininko sienos. Visgi, esu toks laimingas, kad sienoje tebeturime bombardavimo angas, kažkurią dieną ši didi abejingumo siena, žmonių tarpe, sugrius ir didi Dievo armija marširuos vienoje didingoje fronto linijoje, su viena Viešpaties Jėzaus Kristaus vėliava. Tai mano nuoširdi viltis.

11 Taigi, jei gyvojo Dievo Bažnyčia, kuri yra tiesos atrama... Dievas numatė, kad ši bažnyčia būtų galinga Bažnyčia, šlovinga Bažnyčia, Bažnyčia į kurią visas pasaulis galėtų žiūrėti kaip į... į Kristaus nuotaką, tinkamai priimtą ir susižadėjusią, ir gyvenančią tokioje atmosferoje ir, kuri elgiasi tokiu būdu, kad... Dievas galėtų didžiutis šia Bažnyčia, kad pristatytų ją Kristui, Viešpaties atėjimo metu. Ji turėtų gyventi... atitikdama tokius bruožus Bažnyčioje, ir turėtų gyventi tokiu būdu. Tačiau mes atrandame, kad dažnai žmonės su gerais ketinimais bando priversti save elgtis taip, kaip Krikščionys. Jie bando sakydami: *“Na, dabar aš esu toks ir turiu taip gyventi.”*

Taigi, jeigu bažnyčia galėtų atisakyti tokio požiūrio. Tačiau Krikščionybė ir bažnyčia... Dievas nebuvo numatęs, kad Krikščionybę valdytų denominacijos, nei religijos arba Jis... Jeigu Dievas būtų leidęs ar numatęs, kad bažnyčią valdytų ir jai vadovautų religijos, ir denominacijos, ir intelektualai, tuomet bažnyčioje Šventosios Dvasios mums nereikia. Tuomet mūsų bažnyčia turėtų... Jos sėkmė pagrinde slypėtų mūsų geriausiuose intelektualuose. Būtent tai turėtų mūsų bažnyčia... Kuo geresnius intelektualus turėtume mūsų bažnyčioje, tuo pažangesnė mūsų... mūsų bažnyčia būtų.

12 Tačiau Žodyje aš atrandu, kad Dievas nenumatė, kad bažnyčią valdytų intelektualai ar kiti teologijos vyrai, bet Bažnyčiai buvo duota Šventoji Dvasia, kad vadovautų ir valdytų Kristaus kūną. Aš manau, kad taip darydami, šitai turėdami omenyje, Dievo programoje, mes niekada nebūsime sėkmingi, nesvarbu kokie geri mūsų ketinimai, kol nesugrįšime atgal į Dievo programos centrą, kuriame yra Šventoji Dvasia...

Taigi, suvokiame, kad tai nėra naujas dalykas apie kurį yra pamokslaujama, tai kažkas, apie ką buvo pamokslauta daug kartų, tačiau kaip mes prie to prieisime ir kaip mes tai priimsime? Mes priimame tai vis dar laikydami, kad tai yra Šventosios Dvasios valdoma bažnyčia. Bet visigi mes su tuo sumaišome mūsų intelektualus, dėl po to galime gauti ir Šventosios Dvasios ir intelektualų mišinį. Ir kai Šventoji Dvasia trokšta padaryti tai, kas suteikia nusižeminimą, ar kažką pakelia, tai žmonių tarpe sukelia nežymų pavydą, kuris įrodo, kad jie nėra gavę Šventosios Dvasios. Kiekvienas žmogus turi norėti būti savo vietoje.

Taigi, dėl to žmonės turi priežastį, nes jie yra matę tiek daug denominacinių ir tiek daug įvairių diktatorių, kurie buvo dvasiniais diktatoriais bažnyčioje sakydami *taip* arba *anaip*. Tačiau Šventoji Dvasia jau patalpino kiekvieną į Kristaus kūną. O bandydami laviruoti be visų kūno narių esame bejėgiai. Mes turime turėti mano rankas, mano burną, mano akis, mano... Viskas, kas manyje yra turi veikti tam, kad mano kūnas tobulai funkcionuotų. Tuomet, jeigu Dievas norėjo, kad Jo kūnas, Bažnyčia, būtų valdoma Jo Dvasios, tuomet turi būti kažkoks būdas ar programa į kurią turime įeiti, kitokia, nei į kurią jau esame įėję.

13 Taigi, čia Biblija sako, Ezekielis kalba, o Ezekielis buvo pranašas ir jis pasakė: *“Duosiu jums naują širdį...”* Man tai patinka, Dievas kalba apie kažką naujo, ką jis ketina padaryti. Jis ne... Jis nepasakė dabar... Tai nereiškia, kad jis užlopys seną būseną, bet: *“Duosiu jums naują širdį: ir Aš pašalinsiu akmeninę širdį, kurią turite, ir duosiu jums naują dvasią.”*

Jis niekada... niekada nepasakė, kad atliks senosios bažnyčios atnaujinimą, Jis sukurs naują, visiškai naują. Tai darydamas negali sumaišyti senos intelektualios bažnyčios su nauja Sekmininkiško-išgyvenimo bažnyčia.

14 Jėzus to paties mokė Luko Evangelijoje, kai Jis pasakė, kad negalima pilti jauno vyno į senus butelius [vynmaišius – Red.]. Kartais man būdavo sunku tai suprasti, prieš tampant misionieriumi, suvokti kokie tai buteliai ir t.t. Aš maniau: *“Na, butelys, ką mes vadiname buteliu, jis negali pasenti.”* Bet Palestinos šalyje, ypatingai tuo metu, buteliu buvo gyvulio oda, kuri buvo įdegusi ir susiūta ir vietomis surišta, odoje laikydavo skysčius ir panašius dalykus, joje laikydavo: vandenį, aliejus ir tai, ką buvo galima nešiotis odoje.

Taigi, kai oda pasendavo, ji sudžiūdavo. Tuomet, kai Jėzus pasakė: *“Pils jauną vyną į senus vynmaišius,”* jie abu pražus. Prarasi savo vyną ir prarasi savo vynmaišį.

Taigi, tu gali įpilti vandenį į seną vynmaišį, bet negali įpilti vyno į seną vynmaišį, nes vanduo yra vandenilio ir deguonies “pelenai”, kurie pasielieka [po sudegimo reakcijos chem. - vert.] ir viskas

pranyksta. Susitraukia. Medžiaga nebeturi gyvybės, tai iš vandenilio pavirtę pelenai ir... ar deg... Vandeniis ir deguonis yra... yra pelenais.

Taigi... Bet vynas savyje turi gyvybę. Ir vynas, ypatingai jaunas vynas, jis dar fermentuojasi, ir jis... jis gali šiek tiek išsiplėsti. Ir jeigu jis pradeda plėstis sename vynmaišyje, sena perdžiūvusi oda pratrūks ir atsivers. Taigi, tai... Ir tuomet oda yra sugadinta ir taip pat vynmaišis... vynmaišis yra sugadintas ir vynas išlietas.

Taigi, maždaug tokį poveikslą matome šiandien priešais save. Jūs negalite ateiti pas senąją formaliųjų intelektualų grupę su savo supratimais ir bandyti pritaikyti Dievo programą jūsų intelektualiai programai. Tai tiesiog neveiks. Ta sena karvės oda pratrūks. Ji tiesiog negali atlaikyti.

15 Taigi, naujas vynmaišis tai nauja įdegusi oda, ir naujoje įdegusiuje odoje tebėra aliejaus. Kada jaunas vynas yra įpilamas į naują vynmaišį, jaunas vynas pradeda plėstis, ir naujas vynmaišis išsipučia, nes savyje turi aliejaus. Jeigu kada nors buvo metas, kuriuo bažnyčiai yra reikalingas sutepimas aliejumi, tai yra ši diena: Šventosios Dvasios sutepimas aliejumi: jaunas vynas.

Taigi, kai Biblija pasakė: *“Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius,”* Jo išgydymo jėga šiandien yra tokia pat didi kaip ir visada buvo. Senieji intelektualai pratrūks. *“Nėra tokio dalyko, daktaras Džounsas pasakė, kad stebuklų dienos praėjo. Ir tai viskas.”*

Bet kai jaunas vynas yra įpilamas į naują vynmaišį ir po to... pradeda fermentuotis, gyvybė pradeda veikti, yra paliekama senoji išorinė teologija, kurios anksčiau mokėmės, pradedame matyti Dievo Žodį Jo Dieviškuose pažaduose sakančiuose: *“Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius,”* jaunas vynas atsakys: *“Aleliuja!”*. Naujas vynmaišis pasakys: *“Garbė Dievui,”* prasiplės ir padarys daugiau vietos. Štai ką mes gauname.

16 Tai nėra... Jauno vyno pylimas į seną vynmaišį. Jis pasakė: *“Dabar, mūsų mokykla moko kitaip, mūsų denominacija...”* Tai sena perdžiūvusi karvės oda... Tu... *“Mūsų mokytojai, mūsų pastoriai pasakė, kad su šiais dalykais viskas baigta.”*

Bet jeigu tai yra nauja oda, turinti jauną gyvybę, ji tampri ir priima Žodį, o Žodis palaiko Dvasią, arba Dvasia palaiko Žodį, ir kai jie patenka į naują vynmaišį ir yra sakoma: *“Kažkas šį vakarą pasveiko nuo vėžio,”* sena oda atsako: *“Noriu sužinoti ką daktaras pasakys. Leiskite pažiūrėti į juos po metų. Aš tiesiog negaliu tuo patikėti.”*

Tačiau nauja oda sako: “*Aleliuja Avinėliui,*” ir prasiplėčia. Tuomet ir vynmaišis ir vynas yra išsaugomi. Tu negali įpilti jauno vyno į senus vynmaišius.

17 Tai primena man vieną nutikimą prieš daug metų. Nežinau ar esu jums kada nors pasakojęs ar ne. Aš buvau šiaurinėje Britų Kolumbijoje medžioklės kelionėje, ir vieną naktį buvau miškuose. Aš laikiau save pakankamai geru miškų gyventoju, augdamas praleidau daug laiko miškuose. Aš atsigrėžiau ir vijausi seną lokį, norėjau jį nufotografuoti ir panašiai. Aš neturėjau licenzijos lokio nušovimui, nes medžiojau ožius, bet norėjau priėti iš arčiau prie šio pilkojo lokio. Jis buvo gražus gyvūnas, ir aš norėjau jį nufotografuoti.

Joiau ant nedidelio jauno žirgo, apie trijų metų amžiaus, kuris turėjo siekį nuo savęs nusimesti pamokslininką... Jis visą dieną bandė mane nusimesti, nes aš pentiniais skubinau jį jodamas pro vietoves su išvirtusiais medžiais ir t.t. Kad pasivyčiau šį lokį.

18 Ir aš pasiekiau tokią vietą, kurioje turėjau apsisukti. Grįždamas keliu atgal aš žinojau bendrą kryptį... Augdamas buvau išmokytas atpažinti samanas ant šiaurinės medžios pusės. Arba jeigu nematai samanų, turi užsimerkti ir įsikibti į medį ir žieve slinkti aplink, rankomis liedsdamas žievę kol surasi storesnę vietą, ir ten bus šiaurinė pusė. Kad išgyventum miške, turi žinoti daug dalykų.

Lygiai tas pats, jei turi išgyventi dvasiškai. Turi pažinoti Jį, Kuris yra Kūrėjas ir Kuris veda ir moko tave.

Ir tada pastebėjau, kai sustiprėjau ir susiorientavau, pradėjau eiti bendra linkme. Nes gali joti... gali joti šimtus mylių ir neišvysi jokio gyvo padaro. Turėjau nustatyti bendrą kryptį, kad žinočiau... Po kiek laiko turėsiu įkopti į kalno viršūnę, kad tą pačią naktį galėčiau surasti kelią atgal.

19 Aš buvau nustebęs, nes tą popietę lijo, buvo vėtra, dalinai... Privertė mane apsisukti. Tačiau debesys sklaidėsi, ir danguje pasirodė dideli balti debesys, per kuriuos mėnulio šviesa gražiai krito žemyn. Apsistojau išvirtusių medžių vietovėje. Aš nežinau... tiksliau išdegusioje vietoje. Nežinau ar jūs, čia, mieste esantys žmonės žinote ar ne, kas yra išdegusi-vieta. Tai vieta, kurioje veržli ugnis su užnugariniu vėju “iššluoja” mišką ir... ir viską užmuša. Dažnai medis pasilieka stovėti, bet jo žievė nudegusi. Po kiek laiko mažieji termitai apninka žievę, tačiau ugnis tą medį “iškepa”, žievė nukrenta ir termitai ją suėda. Tačiau senas medis lieka stovėti kaip plika kerplėša, be gyvybės takų, be gyvybės syvų ir t.t. Ir medis žūna dėl sulos nebūvimo, žinoma, kuri teka per žievę.

20 Taigi, aš stovėjau ten, buvau nustebęs, kai pririšau savo žirgą... Mažylis buvo labai pavargęs ir aš tiesiog kažkaip pajutau, jog esu tikrai vedamas sustoti kelioms minutėms. Ir aš pririšau savo žirgą ir atėjau į šią vietą. Žiūrėjau į mėnulį ir tariau: "Tėve, Dieve, aš esu toks laimingas žinodamas, kad Tu esi mano Tėvas. Būdamas šioje gražioje šalyje, į kuria man dabar yra leista atvykti, šioje medžioklės išvykoje, pasižiūrėti į Tavo gyvūnus ir dalykus, kuriuos tu sukūrei mano džiaugsmui, ir aš dėkoju Tau už juos." Galima pamatyti Britų Kolumbiją, bet tik miškų gyventojas ar medžiotojas gali tai įvertinti, aš žiūrėjau į tuos gražius dalykus.

Po to pastebėjau keistenybę. Tai buvo garsas, kuris rodėsi toks varginantis. O vėjai pūtė, nupūtė tolyn audrą. O viršuje skriejo debesys, nedideli, kuriuos mes vadiname "pasukų dangumi", kai danguje tarp baltų debesų matomos dėmės. Mėnulio šviesa krenta žemyn, vėjas pučia, įsivyrąja varginantis garsas, kaip liūdnas, graudus garsas, aimana, sunkus dūsavimas, o-o-o... Mėnuliui šviečiant ant plikų medžių, jie atrodė kaip antkapiai. O tas raudojimo garsas, o-o-o, koks siaubingas dalykas. Ir aš pasakiau: "Įdomu, ką visa tai reiškia?"

21 Mes esame išmokyti, kad teisingo žingsnius pakreipia Viešpats. Ir viskas išeina į gerą tiems, kurie myli Dievą. Dievas padaro taip, kad tokie įvykiai įvyktų. Tai Jo didelė meilė Jo žmonėms. Kartais jam tenka jus pravesti per tamsias vietas, bet tik tam, kad parodytų jums šviesą. Mūsų Tėvas taip padaro.

Aš tikiu, kad šiandieninė bažnyčia, vien tik savo būsenoje... Tai tėra vieta į kurią Dievas veda bažnyčią, ir kai viskas yra sulaužoma, koks džiūgavimo metas. Kai atpirktieji vieną dieną atsistos karūnuoti Jėzų, Karalių Karalių ir Viešpačių Viešpatį, kai Jis sėsis Siono Kalne ir visa žemė bus apsupta atpirktaisiais giedančiais apie atpirkimą. Angelai, palenktomis galvomis, atsitrauks nuošalėn. Jie nesupras. Jie niekada nebuvo atpirkti. Jie niekada nepuolė, kad būtų atpirkti. Tik mes mirtingieji žinome, ką reiškia būti prarastais. Angelas nežino ką reiškia būti prarastu. Ir mes esame veinintėliai, kuriems atpirkimo giesmė gali sukelti džiaugsmą. Ir aš manau, kad Bažnyčioje taip ir bus.

22 Stovėjau ten žiūrėdamas ir aš... Visas tas raudojimo garsas, aš pamaniau: "O, kokia baisi vieta." Tai, ką mes gatvėje pavadintume "klaikia vieta". Tai siaubinga vieta. "O, Dieve, kodėl Tu apskritai man leidai čia pririšti mano mažąjį žirgą, leidai jam čia ilsėtis? Mes turėjome būti miške, toliau ir prisirišę." Bet kažkokiu būdu Dievas mane kažko mokė. Aš pasakiau: "Ką visa tai reiškia?"

Tuomet aš pradėjau mąstyti apie ten buvusius antkapius. Tas radojantis vėjas, švilpė per medžius sukeldamas kamuojantį jausmą, tokį nepatiklų, aidantį kalnuose. Aš pamaniau: "Kodėl man, Viešpaties tarnui, buvo parodytas toks reginys? Kokią dramą Tu man rodai priešakyje, Tėve?"

23 Man žvelgiant į priekį, svarstant, rodos, prisiminiau Rašto vietą iš Joelio: *“Ką paliko kandies vikšras, suėdė drugio vikšras, ką paliko drugio vikšras, kiti vabzdžiai suėdė.”*

Ir aš pamaniau: *“Tai tiesa, teisingai.”* Dabar, pažvelkite čia, tie dideli medžiai kadaise čia stovėjo kaip milžinai. Vėjui pučiant jie lingavo pirmyn ir atgal pilni jėgų. Koks didingas reginys tai turėjo būti, vėjui siūbuojant, aukštai iškildami, dideli medžiai puošė to kalno viršunę. Tačiau dabar, ką jie gali padaryti? Jie daugiau negali linguoti pavėjui. kažkas atsitiko. Jie negyvi, vėjai gali pūsti, bet jie tiesiog tokie sukietėję, sustirę, kad į juos pučiantys vėjai sukelia tik graudų garsą, sukelia, vietoj gražaus žaismingo ritmo, kurį, kadaise dangaus vėjyje, sukeldavo pirmyn ir atgal, linksmai lingavusios šakos. Dabar jie liko pliki ir dejuojantys. Aš pamaniau: *“Taip, Viešpatie, būtent taip.”*

24 Aš pažvelgiau atgal į Liuteronus, Metodistus ir netgi į Sekmininkus, ir Nazarėnus, Šventumo piligrimus, ir į visas dideles bažnyčias, kurias turime. Ir aš pamąščiau apie ankstyvasias... jų pradžioje, kokie jie buvo, turėjo savyje gyvybės takus. Šventoji Dvasia buvo juose. Ir kai Dievas pasiuntė striptriai pučiantį vėją kaip Jis padarė Sėkminių dieną, kaip jie linksminosi Dievo palaiminimuose turėdami... turėdami ant savęs daugybę lapų. Vėjai įsitverdavo į juos kaip į bures ir plukdydavo juos pirmyn ir atgal, iš prabudimo į prabudimą.

Bet kažkas atėjo ir kažkas nutiko. Persekiojimų ugnys ir nauja... nauja bažnyčios sąntvarka... Tuomet jie išėjo į seminarijas ir atsivedė vaikus ir vyrus, kurie buvo nepriekaištingi ir intelektualūs, ir mokymu išvijo senąjį Šventosios Dvasios krikštą, jie nukirto gyvybės takus.

Kai anksčiau Metodistų prabudimai įsižiebėdavo tautose, jie gulėdavo mokyklų patalpose ant grindų ir priimdavo Šventąją Dvasią ir būdavo “parbloškiami”, kaip mes tai vadiname šiandien, ar, tomis dienomis jie manydavo, kad nualpsta. Ir mūsų pačių Baptistų bažnyčioje, esu matęs mūsų Baptistų bažnyčioje, imdavo vandens ąsočius nuo sakyklos ir išliedavo žmonėms ant veidų, ir pūsdavo į juos, ir verkdavo gulėdami paveikti Šventosios Dvasios jėga.

25 Bet naujieji mokytojai, senosios kaimo bažnyčios buvo atsisakyta ir jie įvedė prašmatnesnę, fantastiškesnę, labiau išsilavinusę pusę. Prie bažnytinio altoriaus šonų gražesnės dekoracijos, vamzdiniai vargonai, visos sėdimosios vietos paminkštintos ir... ir senos bažnyčios buvo atsisakyta. Senasis altorius buvo išneštas. Senamadiškų raudotojų suolas buvo išneštas ir nuneštas į rūšį. Ir vietoj sielų ant altoriaus, buvo lelijos ant altoriaus. Ir vietoj senamadiškų vargonų, kuriuos jie anksčiau pripumpuodavo naudodami lazda, ar senąjį kamertoną...

O kai jie giedojo, kai jie: *“Nebijosiu nieko pikto, kai turėsiu mirtį”*, vietoj to buvo puikiai išlavintas choras, melodingais balsais giedantis giesmes iki tokio lygmens, kad jie užlaikydavo kvėpavimą iki pamėlinavimo veiduose ir vadina tai “aukšta klase”. Tai labiausiai apgailėtinas dalykas, kurio teko klausytis, klausytis per daug išlavinto balso, kuriuo nata yra užlaikoma iki pamėlinavimo veide, bandydami pademonstruoti šou. Ir tai yra tik šou. Tu negiedi Dievo garbei. Pats maloniausias dalykas po dangumi yra senamadiška, Dvasia-pripildyta bažnyčia su Šventąja Dvasia, visi gieda Dvasioje.

Tačiau jie nukirto gyvybės takus, kai nutraukė giesmių giedojimą.

26 Kai jie iš bažnyčios patraukė stebuklų dienas ir integravo savo teologijas ir savo intelektualus, vietoj Krikšto Šventąja Dvasia, jie nukirto gyvybės takus. Be jokių abejonių jų denominacijos didingos. Tokie pat didingi buvo tie medžiai. Jie gali istoriškai įrodyti, kad turėjo didžius dalykus. Kad... Tas, kuris pažiūrėjo į mišką, gali įrodyti, kad jie kadaise buvo didingi vešintys medžiai. Bet, o, šiandien jie tėra nubalinti. Gyvybės takų nebėra.

Ir kai Dievas vis dar siunčia žemyn Savo vėją, Savo medžiams, kad pradžiugintų ir, kad jie priimtų naują gyvybę, kai medžiai yra išjudinami, o ką jie gali padaryti? Tiesiog pasigirsta graudus garsas: *“Taigi, sakau šiam susirinkimui, jeigu kas nors dalyvausite išgydymo kampanijoje, iškarto būsite atskirti nuo šios bendrijos.”* Paprastas pamokslininkėlis turintis daugiau intelekto, nei jausmų, kuriuos gali suvaldyti, atsistoja ten devėdamas smokingą, nusilenkia ir išlemena *“Amen”* kaip mėšlungio sutraukta karvė ir po to bando tuo pakeisti Šventosios Dvasios vietą. To niekada nebus.

Amžinasis Dievo išgelbėjimo planas Jo žmonėms, tai Šventoji Dvasia Bažnyčioje, iš naujo atgimę vyrai ir moterys, kuriems vadovauja Šventąja Dvasia, ne jie bandantys vadovauti Šventajai Dvasiai, bet Šventoji Dvasia vadovauja jiems. Ar suprantate?

27 Ir žiūrėdamas į tuos medžius, aš svarsčiau: *“O kaip buvo su jais?”* Pamačiau: *“Taip, štai iš dangaus nusileidžia vėjas, kaip ir visada.”* O Kristus yra toks pats. Sėkminių dieną ten buvo stiprus pučiantis vėjas, Kuris atėjo iš dangaus ir žmonės tai priėmė, nes jie buvo lankstūs. Jie noriai pasirinko Dievo kelią.

Tačiau mes atrandame, kad dabar, kai Dievas pasiunčia didelę išgydymo kampaniją, ar didžius stebuklus ir ženklus, ir ženklai, kurie buvo Biblijoje sugrįžta vėl į Bažnyčią, ką sako didžioji intelektualų grupė? *“Stebuklų dienos yra praėjusios. Nėra tokio dalyko kaip Dieviškasis išgydymas. Nėra krikšto Šventąja Dvasia. Pranešiu savo susirinkimui, kad tik vargšai, paniekintieji, tik neišsilavinusio tipo žmonės lankosi tuose susirinkimuose.”* Ir žmogus yra teisus. Tai sakydamas

žmogus yra teišus. Įprastai tai yra vargšai... ne intelektualaus tipo. Tai neišsilavinusių žmonių tipas. *“Tai įprasti žmonės, kurie su džiaugsmu Jo klausėsi...”* sako Biblija.

28 Taigi, mes dar sykį atkreipsime dėmesį, jei norite. Tada aš pamaniau: *“Kokia prasmė siųsti stiprų pučiantį vėją, jei nėra tų, kurie jį priims.”* Tačiau Dievas yra suverenus Savo pažadui ir Jis turi Jį pasiųsti. Jis laikosi Savo Žodžio. *“Dar truputėlis ir pasaulis daugiau Manęs nebematys, tačiau jūs Mane matysite, nes Aš būsiu su jumis iki pasaulio pabaigos. Ir dalykus, kuriuos Aš darau, ir Jūs taip pat darysite.”* Dievas turi pasiųsti Savo pažadą.

Pamaniau: *“Na, Viešpatie, kas bus toliau?”* Tada aš pastebėjau. Pasiklausykite. Po to aš pastebėjau, kad šalia tų medžių, jiems parvirtus, jų dideli kankorėžiai, buvę ant jų, ten buvo šiek tiek mažų sėklų, iškritusių iš tų medžių ir iš tų kankorėžių, ir jos buvo... jos savyje turėjo tikriausią to medžio gyvybę. Ir jos buvo nukritusios ant žemės, ir nors ugnis degė, ir visi kiti dalykai dėjosi, vistiek iš po apačios, pastebėjau augantį atžalyną, ir vėl medeliai, medeliai, kurie buvo lankstūs, jauni medžiai, kurie savyje turėjo gyvybę, atžalynai, kaip šiandien juos vadiname, galbūt, neteisybės auka, žmogus, kuris buvo išspirtas iš didelės bažnyčios, nes jis šaukdavo “Amen”, kai pamokslininkas pamokslaudavo, galbūt kažkas tokio. Bet, visgi, tai dalis gyvybės, arba mokymų iš ankstyvosios pražios, iš Metodistų, Liuteronų, Sėkmininkų ir taip toliau, kokiais jie buvo.

29 Ir aš pastebėjau, kai pūtė vėjai, senasis medis dėjavo, tačiau mažasis medelis turėjo prabudimą. Jis tiesiog kilnojosi, suposi aplink ir aplink ir aplink ir aplink ir šmėžavo aplink, šaukdamas ir šlovindamas Viešpatį. Ir aš pamaniau: *“Na, viena galime pasakyti. Galbūt jis neturi tokio išsilavinimo kaip senasis. Jis gali būti žalias. Tačiau jis yra lankstus. Taigi, tai... yra ką Dievas darė.”* Ir išgyvenime su Dievu pastebėjau, kaip Dievui patinka purtyti Jo medžius, išklibinti juos. Kaskart, kai medis juda ir virpa, šaknys yra kilstelėjamos ir atlaisvinamos tam, kad galėtų augti gilyn ir geriau įsitvirtinti.

30 Taigi, ką Liuteronai paliko, Metodistai suėdė, ką Metodistai paliko, Baptistai suėdė, ką Baptistai paliko, Presbiterionai suėdė, ką Presbiterionai paliko, Nazarėnai suėdė, ką Nazarėnai paliko, Sėkmininkai suėdė. *“Bet Aš atstatysiu,”* sako Viešpats. *“Aš atstatysiu.”* Tada Dievas Savo didingame Dvasios judėjime ateina atstatyti.

31 Atkreipkite dėmesį, Dievas paėmė šimtą dvidešimt visiškai naujų vynmaišių iš... visi tamprūs, ir Jis paguldė juos aukštutiniame kambaryje, “žali” [Nesudžiūvusios odos – Red.] vynmaišiai. Ir kai iš Dangaus nužengė garsas kaip stipraus pučiančio vėjo, jie visi buvo pripildyti jaunu Sėkminių vynu. Ak, koks poveikis ir judėjimas, ir koks sprogimas ten turėjo būti, kaip tie vynmaišiai šuoliavo ir šokinėjo. Juose buvo gyvybė.

Taigi, senasis vynmaišis pasakytų: [Brolis Branhamas imituoja spjovimo garsą - Red.] *“Tai fanatizmas.”*

Tačiau naujasis vynmaišis priėmė gyvybę, prasiplėtė ir sušuko: *“Amen”*, viskam ką Dvasia pasakė. Buvo tokių dalykų, apie juos buvo kalbama, kurie nebuvo etiški senojo mokymo atžvilgiu, tačiau jie buvo nauji vynmaišiai. Jie galėjo tai atlaikyti. Ir Dievas paima savo vynmaišius...

32 Taigi, prieš pabaigiant, noriu, kad kelias akimirkas pasiklausytumėte. Noriu, kad atkreiptumėte dėmesį į vieną dalyką ir kad atidžiai sektumėte. Pažvelkite į eiliškumą Rašto vietoje: *“Aš pašalinsiu akmeninę širdį ir duosiu jums naują širdį.”* Taigi, širdis yra Šventosios Dvasios gyvenamoji vieta. *“Ir Aš duosiu jums naują dvasią.”* Noriu, kad sektumėte eiliškumą. Dabar, šioje vietoje daug žmonių susimaišo. Jie galvoja, kad turi Šventąją Dvasią, tačiau yra gavę tik naują dvasią. Sekite. *“Aš duosiu jums naują širdį, ir naują dvasią. Ir tada Aš įdėsiu Savo Dvasią...”* Taigi, nauja dvasia: Dievas turėjo jums duoti naują dvasią, bet tai tėra nauja dvasia, kurią Dievas jums davė tam, kad jūs galėtumėte sutarti su Šventąją Dvasia. Turėdami tą seną dvasią, jūs negalėjote sutarti net su kaimynu. Negalėjote sutarti su savimi pačiu. Taigi, žinote, negalėjote sutarti ir su Dievu. Dievas jums suteikia naują dvasią.

Labai dažnai, būnant entuziazme, ir, jeigu atkreipsite dėmesį į gyvenimą, kuris yra išreiškiamas...Aš tikiuosi, jog jūsų neįskaudinsiu, bet atidengsiu jums... Suprantate? Dažnai jūs galvojate, kad turite Šventąją Dvasią. *“Ak...”* sakote jūs, *“Aš giedojau, aš kalbėjau kalbomis.”* Iš tiesų. Būdami taip arti to, jūs galite daryti visus šiuos dalykus, bet tai dar nėra Šventoji Dvasia. Suprantate? Šventoji Dvasia liudija Jėzų Kristų.

33 Taigi, Jis paėmė, ir ką Jis padarė? Davė jums naują širdį, davė jums naują dvasią, ir tuomet Jis įdeda Savo Dvasią, Savo Dvasią į jus. Tiesiog kaip... Jums nereikia vaikštinėti ir apsimetinėti, kad esate krikščionis žmogus. Ta nauja dvasia suteikia naują gyvenimą. Šventoji Dvasia jūsų naujoje dvasioje, jūsų naujoje širdyje... Jūsų nauja širdis, jūsų nauja dvasia ir Šventoji Dvasia patenka į patį, jūsų dvasios, centrą, o jūsų nauja dvasia patenka į jūsų naujos širdies centrą.

Tai visai kaip pagrindinė, žymaus laikrodžio, spyruoklė, savaime prisisukanti. Gerai, tai atsiduria pačiame naujos dvasios viduryje, ir pagrindinė spyruoklė, žymaus laikrodžio, yra įtaisyta laikrodžio viduryje, ji priverčia kiekvieną to laikrodžio dalį, kiekvieną nedidelį prietaisėlį, tiksliai tiksliai pagal laiką. Už visa tai yra atsakinga pagrindinė spyruoklė. Ir visus, viduje esančius judesius, sukelia ši pagrindinė spyruoklė. Tai yra ratas, esantis rato viduryje, kaip pasakė Ezekielis.

34 Taigi, kai jūs gaunate Šventąją Dvasią, ji įeina tiesiai į jūsų naujo chara... charakterio vidurį. „Ak,“ pasakysite, „Aš nustojau gerti. Aš nustojau rūkyti. Žinai, aš... aš... aš tiesiog jaučiuosi kitokiu žmogumi.“ Ak. Palūkėki minutėlę. Suprantate, jūs tiesiog gavote naują dvasią, tačiau Šventoji Dvasia įeina į tos dvasios vidurį ir tada Jis padaro taip, kad kiekvienas jūsų judesys, kiekvienas intelektualinis... viskas sutinka su tuo kas yra rato viduryje. Ką sako Dievas, tai tiesa. Jei stebuklų dienos, jei Jėzus yra tas pats vakar ir per amžius, Šventoji Dvasia apie tai paliudys, ir kiekvienas jūsų intelektualus veiksmas sakys tą patį.

O kai jūs išgyvenate šiuos nedidelius pykčio proveržius, kalbėdami meluojate, keičiate nuomones, išsisukinėjate, esate savanaudiški savo organizacijos atžvilgiu, esate tokių siaurų pažiūrų, kad net negalite pasiklausyti kito tarnautojo, tiesiog nepamirškite, Šventoji Dvasia jūsų viduje netiksi. Tai bent. Nežinojau, kad tai pasakysiu, bet... bet tai tiesa. Suprantate?

35 Šventoji Dvasia kiekvieną judesį padarys kaip Kristaus. Tai padarys jus tokiu kaip Kristus. Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, pakantumas, gerumas, romumas, švelnumas, kantrybė, tikėjimas. Šventoji Dvasia valdo šiuos dalykus, mūsų emocijas.

Mūsų emocijos nėra tik šokinėjimas aukštyn žemyn. Jūs galite tai daryti. Linksminimasis jums tai sukels. Tačiau Šventoji Dvasia įveda jus į veikimą, paklusimą Dievo valdžiai, kad vaikščiotumėte ramybėje ir meilėje, džiaugsmu su pakantumu, gerumu, romumu, švelnumu, kantrybėje. Ar suprantate? Tai nėra kažkas ką jūs darote. Tai kažkas ką Šventoji Dvasia daro jumyse. Suprantate, tai daugiau nėra intelektualiai jūsų pačių mintis. Tai sąmoninis Šventosios Dvasios veikimas. Ak, norėčiau dėl to šaukti, girdamas Dievą visam pasauliui.

Gyvojo Dievo bažnyčia, štai kur mūsų Sekmininkiškas judėjimas suklypo. Turime žmonių sukurtą muziką, plojimus rankomis, „šokinėjimo aukštyn-žemyn“ emocijas. Tuomet, kai išeiname į gatvę, Šventoji Dvasia, tam nepritardama nebesaugo mūsų gyvenimų, mes negavome Šventosios Dvasios. Tai nėra nugriebtas pienas, bet, broli, tai yra tai, ko reikia bažnyčiai. Gyvenimas gali ateiti tik iš Šventosios Dvasios.

36 Ar kada nors esate pastebėję kaip Dievas Biblijoje, kaip nuostabiai Jis sukūrė dalykus? Dabar tiesiog vienai akimirkai. Jėzus pasakė: „*Jeigu žmogus negims iš naujo, jis jokia būdu neįeis į Karalystę.*“ Jūs turite būti gimę iš naujo. Jūs... Jūs turite būti.

Kas tai yra? Tai nereiškia išgyvenimo, kurio metu jūs šūkaute ar kalbėjote kalbomis. Šie dalykai yra geri, bet tai... tai nėra apie ką aš kalbu šį rytą. Jeigu jūsų gyvenimas nesusijungia, arba neliudija apie jūsų emocijas, kurias jautėte kalbėdami kalbomis, tuomet esate suvedžiotas, nes Šventoji Dvasia užima jūsų vidinę būtybę, ir valdo jus tokius, kokie esate, padaro jus, suformuoja į

Kri... į Krikščionį vyrą ar moterį. Tiksi tiksliai pagal jūsų gyvenimą. Jumyse yra kažkas, kas jus skatina, priverčia tai padaryti bet koku būdu. Tai leidžia jums mylėti tuos, kurie spjauna ant jūsų. Tai leidžia jums mylėti tuos, kurie pavadina jus išprotėjusiais.

37 Kai gaunate šią Dvasią savyje, tada gyvenimo naštos tampa lengvos. Jūs daugiau jų nepastebite. Jungas tampa kaip plunksnos. Naštos tampa tokios lengvos. O kai žmones, kurie krauna ant jūsų... Ar žinote kas tuomet? Jūs esate kaip Samsonas prie Gazos vartų, kuris pakėlė didelius varinius vartus ir užnešė juos aukštyn ant kalvos.

Ir kai pasiekiate tokią vietą, kai Šventoji Dvasia jus turi... Ne jūs, Šventoji Dvasia. O Šventoji Dvasia jus turi. Jūs sakote: „*Aš turiu Šventąją Dvasią.*“ Aš manau, kad taip neturėtų būti sakoma. Jūs privalote sakyti: „*Šventoji Dvasia turi mane.*“ Tuomet, kai Šventoji Dvasia jus gauna, naštos, jungas yra lengvas. Tuomet jūs pakeliate didžiuosius Gazos vartus ir užnešate juos tiesiai ant Kalvarijos. Ir ten, ant Kalvarijos kalno padedate juos prie Jėzaus kojų ir meldžiatės už savo priešus, ne su pagieža: „*Viešpatie, ar tu gali jį visiškai sužlugdyti?*“ Ne, bet su Kažkuo, nors... iš jūsų širdies, kas pasakys: „*Brangus Dieve, tas žmogus yra toks pats žmogus kaip aš.*“ Ar matai ko bažnyčiai trūksta, drauge? Taigi, ko mums reikia tai... Mes turime būti... pradėti iš pat pradžių.

38 Taigi, dar keli pastebėjimai prieš pabaigiant, malonėkite. Jūs esate mieli. Dabar noriu kalbėti jums iš mano širdies. Vykime, šį rytą, į trumpą kelionę mintimis, o po jos pabaigsime. Sugrįžkime atgal prieš pasaulio sutvėrimą.

Aš žiūriu į tas lelijas puokštėje, pastatytas ant nedidelio stalelio. Tebūna palaimintas tas žmogus. Aš manau, kad šią bažnyčią lanko vienas floristas. Jis visada taip dosniai elgiasi. Greičiausiai jis atsiuntė šias gėles. Jos taip gerai tarnauja pagal savo tikslą. Tačiau ar jūs žinote, kas sukūrė šią leliją? Iš kur ji atsirado?

39 Persikelkime tenai prieš pasaulio pradžia. Taigi, lelija kilo iš žemės, kaip ir jūs. Jeigu yra taip, tuomet mes čia buvome. Mūsų kūnai buvo žemėje, prieš bet kokiai gyvybei čia atsirandant. Mes esame sudaryti iš šešiolikos skirtingų žemės elementų. Iš potašo, kalcio, naftos, kosminės šviesos ir taip toliau. Kartu mus jungia atomai: šešiolikos žemės elementų. Tuomet, jeigu yra taip, o taip yra iš mokslo pusės, tuomet mes iš tiesų... Mūsų kūnai gulėjo išsibarstę ant šios žemės prieš bet kokiai gyvybei atsirandant žemėje.

Potašas, kalcis, nafta ir kosminė šviesa buvo čia, sukūrimo metu. Kai vulkanai, istorikai mums sako, kurie išsiveržė ir suformavo žemės medžiagas ir taip toliau, buvo... tai buvo tiesiog deganti

siera, Šėtono nuosavybė, kai jis vaikščiojo pirmyn ir atgal liepsnojančia žemės siera. Po to Dievas ją avėsinio ir perkėlė kitur, Savo didingame prote, Savo prote Jis buvo nusprendęs kažką padaryti.

40 *“Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas.”* Taigi, žodis – tai išreiškta mintis. Dievas Savo prote buvo nusprendęs ką padarys, bet kai Jis tai tai išreiškė, tai turėjo materializuotis. Tai tapo... tai tapo realybe, nes tai buvo išreikštas Dievo Žodis.

Ir nėra... Drauge, pasižymėk ką šį rytą pasakysiu. Visame pragare nėra pakankamai jėgos, kuri galėtų sutrugdyti Dievo tikslui. Dievas vistiek tai padarys.

41 Ir kaip aš dažnai sakydavau... Praėjusį vakarą pabrėžiau nedidelę mintį, net nežinojau, kad apie ją kalbėjau, bet aš pasakiau, kad šėtonas nėra gydytojas. Iš liuteronų koledžo, kuriame pastaruoju metu atsivertė tie žmonės, kuomet aš... Vyras ginčijosi su manimi ta tema, jis pasakė, kad šėtonas gali išgydyti. Kai girdi žmogų sakantį, kad šėtonas gali išgydyti, jis klysta.

Tik Dievas gali sukurti. Šėtonas negali sukurti. Jis tik gali iškreipti tai, kas buvo sukurta. Yra tik Vienas, visur esantis. Šėtonas negali būti visur esantis. Vienintelis Dievas yra visur esantis, visagalis, beribis.

Jokie vaistai negali sukurti ląstelių, kurios gali išgydyti. Yra daktarai, kurie gali išpjauti senas ląsteles; yra tokie, kurie gali ištiesinti rankas, uždėti įtvarą ar išrauti dantį. Bet nėra nei vieno, jokios jėgos visoje žemėje ir visame pragare, galinčios sukurti ląsteles, tik Visagalis Dievas. *„Aš esu Viešpats, kuris gydo visas tavo ligas.“* Kaip niekinga, kaip vaikiška, paaugliška, kur atsiduria net didingi intelektualai, kai jie nusigręžia nuo Dievo Žodžio.

42 Taigi, noriu, kad atkreiptumėte į tai dėmesį. Kai pradžioje Dievas, mūsų Tėvas pažvelgė į pliką žemę, kuri tebuvo vienas didelis vandens rutulys. Ir Dievas pasiuntė žemei Šventąją Dvasią, Logosą, kuris išėjo iš Dievo ir pradėjo burkuoti virš žemės. Taigi, žodis „burkuoti“ reiškia „išreikšti meilę“; Arba burkuoti kaip balandis. Ir didi Šventoji Dvasia buvo virš žemės, savo vaizduotėje įsivaizduokime ją su sparnais, Jos didingi sparnai išskleisti virš žemės, burkuoja, išreiškia meilę, burkuoja. *„Ateik, ateik, Tėvas tave iš anksto numatė, ateik. Aš ateinu išpildyti to, ką pasakė Tėvo Žodis.“* Ar tai gerai suprantama? *„Aš atėjau išreikšti tai, ką Tėvas yra pasakęs.“* Burkuoja.

Ir po kurio laiko pasirodo nafta, teka per žemę, ir šiek tiek to ir ano, ir mažytė Velykų lelija išauga iš žemės. Kas ją išaugino? Burkuojanti Šventoji Dvasia. Paskui pasirodė jurginas, azalija ir kiti krūmai. Po to išaugo augmenija, išaugo medžiai, Šventoji Dvasia burkuoja. [Tuščia vieta juostoje – Red.] Po to pasirodė, po augmenijos, išaugo medžiai, augalų gyvybė, po to, po kurio laiko paukščiai išskrido iš žemės dulkių, Šventoji Dvasia juos išperėjo ir pakėlė į orą. Po to pasirodė gyvunijos pasaulis, Šventoji Dvasia burkavo.

43 O kas įvyko po to? Po to pasirodė žmogiškoji gyvybė. Visi mūsų kūnai gulėjo štai čia žemėje tą dieną, jeigu mes kilome iš žemės, o taip ir yra, mūsų kūnai yra sudaryti iš žemės. Mes esame iš negyvos medžiagos, negyvų galvijų ir avių, ir žuvų, suirusių pupų, bulvių, ir suirusių kviečių; štai kas mes esame.

Mes gyvenime dėl to, kad kažkas numirė. Šiandien negyvensite, jeigu nevalgysite negyvos medžiagos, jūs negalite gyventi. Mūsų fizinis gyvenimas yra įmanomas tik per negyvą medžiagą. Valgome žuvį, žuvis turėjo mirti. Jeigu valgome jautieną, karvė turėjo mirti. Jei valgome duoną, kviečiai numirė. Kažkas turi mirti, kad mes galėtume toliau fiziškai gyventi, nes mes esame medžiaga iš žemės ir tokiu būdu mes maitinamės medžiagomis, kad išliktume gyvi. Kažkas turėjo numirti, kad mes ir toliau galėtume fiziškai gyventi... Neįau ši jūmyse esanti siela nėra nemirtinga? Kažkas turėjo numirti, kad galėtumėte gyventi Amžinai. Gėlės gyvenimas yra nesibaigiantis, nes ji čia yra dėl grožio. Mes turime nemirtingą gyvenimą.

44 Taigi, noriu, kad atkreiptumėte į tai dėmesį, mums tęsiant toliau. Šventoji Dvasia, burkavo žmogui, pasirodė žmogus. Koks jis buvo gražus. O po to, Dievas sutvėrė moterį. Taigi, ji nebuvo originaliame sukūrimo. Ji yra šalutinis vyro produktas. Aš nenoriu daugiau kalbėti šia tema, tačiau ji yra šalutinis vyro produktas. Tuomet, kai ji buvo sukurta... Ji buvo pati gražiausia moteris pasaulyje, nedidutė leva. Aš matau jos ilgus žemyn nusvirusius plaukus. Sakykime, dabar tik pavyzdžiui, ji buvo šviesiaplaukė. O jos akys buvo tokios mėlynos kaip dangus, ir jos žibėjo kaip žvaigždės. Kokią mylimąją Adomas turėjo, jokio vulgarumo, to net nebuvo galima pamatyti. Ji vaikščiojo su Adomu ir jie priėjo prie vietos, kur buvo vanduo ir ji tarė: „Ak, Adomai, pučia vėjas.“

„Nurimk.“ Ir vėjas nurimdavo. Jie eidavo toliau ir pasigirdavo didžiojo liūto riaumojimas. leva negalėjo išsigąsti, nes joje nebuvo nieko, kas priverstų ją išsigąsti. Ji tarė: „Brangusis, kas tai?“

Jis pašaukė liūtą ateiti arčiau, tarė: „Ateik čia.“ Ir jis patapšnojo liūtui per galvą, jis sumiauksėjo kaip katinėlis ir sekė Adomą iš paskos kaip mažas šunelis seka jus einančius iš namų. Staiga

pasirodo gepardas, tigras. Adomas pakalbėjo su gepardu, o po to jis pakalbėjo su leva ir ji nusekė iš paskos.

45 Tačiau, žinote, artinosi vakaro metas, saulė leidosi. Ir jis tarė: „*Mylimoji, mes turime eiti į Bažnyčią; mes turime garbinti.*“ Tai nebuvo denominacija; Vieta buvo didingame, dideliame miške. Jie atėjo į tą vietą ir atsiklaupė, saulei besileidžiant žemyn. Nužengė Tėvas. Žaibai žaibavo, griautiniai riaumojo, ir graži, didinga Šviesa skverbėsi pro krūmus žemyn.

Aš girdžiu mylintį Tėvo balsą, sakantį: „*Vaikai, ar šiandien gerai pasimėgavote? Tėvelis atėjo jus pabučiuoti prieš naktį ir paguldyti jus nakčiai,*“ pabučiuoja Adomą į skruostą, pabučiuoja leva į skruostą. Jis ištiesia savo didelę ranką, o ji atsiremia savo galva, nedidelė, daili galva, ant jo rankos kaip ant pagalvės, jie užmigo ir tobulai, niekas negali jiems sutrugdyti. Tėvas juos stebi. Niekas visoje žemėje negalėtų jiems pakenkti. Ten guli Liūtas; Ten ilsisi tigras. Jis visus juos paguldė: Tėvas. Kaip tai nuostabu!

46 Taigi, moteris turi pagimdyti šią gyvybės užuomazgą, ji ir vyras drauge per susijungimą. Nepradėsime į tai gilintis, nes jūs tikrai su manimi nesutikssite. Bet tai nebuvo obuoliai, kuriuos jie suvalgė Edeno sode. Taigi, kai jie tai padarė, tegul tai būna kas ten buvo, moteris nusidėjo, vyras niekada nenusidėjo... Aš turiu omenyje, kad vyras nusidėjo, moteris niekada nenusidėjo. Iš tiesų moteris buvo suvedžiota. Adomas nebuvo suvedžiotas; jis žinojo ką darė. Leva iš tiesų manė, kad buvo teisi. Ji priėmė dalį naujos šviesos, kurią šėtonas jai suteikė. Jis vis dar duoda jai naują šviesą. Išlikite su Biblija. Ir viskas.

Bet jis jai pasakė, o ji atsakė: „*Dabar, luktelk, Dievas pasakė...*“

Bet jis pasakė: „*Iš tiesų...*“ O tuomet, kas tai bebūtų, veiksmas buvo atliktas. O tada ji sugundė savo vyrą, jam žinant, kad tai buvo klaidinga. Ir Adomas išėjo iš Edeno sodo dėl meilės savo žmonai; tai buvo Kristaus provaizdis, nebuvo pažinęs jokios nuodėmės, nužengė ir tapo nuodėme dėl Savo Bažnyčios, išėjo žinodamas ką daręs. „*Aš turiu valdžią gyvybę guldyti arba ją pasiimti.*“ Jis išėjo žinodamas ką daro ir būdamas mūsų nusikaltimų dalininkas tam, kad galėtų mus atpirkti. Koks gražus reginys.

47 Atkreipkite dėmesį. Tuomet, drauge, Šventajai Dvasiai reikėjo mus pritraukti arba burkuoti virš žemės ir pašaukti mus atgal, sukviesti mus drauge, ir mes buvome sutverti tokiais, bet

atsižvelgimo į mūsų nuomonę, mes buvome sutverti tokiais, kokiais esame dabar, prie to niekuo neprisidėdami. Dievas, Savo išankstiniu žinojimu žinojo, kad mes čia būsime ir Jis sutvėrė mus tokiais, kokiais esame, be jokio mūsų įsikišimo. Tuo labiau Jis mus prikels! Nors potašas, kalcis, nafta, drėgnumas ir visa kita iš mūsų kūno bus išsklaidyta vėjų į keturias puses, ta pati Šventoji Dvasia, kuri išburkavo mus į realybę pačioje pradžioje, galės ir vėl mus prikelti paskutiniąją dieną.

48 Tuomet, kokiais mes būsime, kai tapsime jaunu vyru arba jauna moterimi? Jis pasakė: „*Ar jums patinka tokiais būti?*“

„*Tai nuostabu, Tėve.*“ Jūs turite laisvos valios pasirinkimą. Jūs galite padaryti pasirinkimą. Jūs galite priimti Amžinąjį Gyvenimą arba atmesti Amžinąjį Gyvenimą. Jūs esate pasaulio potašas ir kalcis. Jūsų kūna iš jų sudaryti. Taigi, ar jūs norėtumėte pasilikti... Jis niekada nebuvo jūsų sukūręs būti Angelu ir jūs niekada nebūsite Angelas. Jis sukūrė jus vyrais ir moterimis ir tokiais jūs pasiliksite. Bet jeigu jūs mylite gyvenimą, tuomet ieškokite gyvenimo.

49 Jeigu Šventoji Dvasia... Štai čia, greitai... Jeigu Šventoji Dvasia burkavo virš žmonijos, kuri tebuvo tik žemės dulkių, Šventoji Dvasia yra vienintelė, kuri gali įkvėpti Amžinąjį Gyvenimą į jus. Nesvarbu kokie puikūs gali būti jūsų protiniai sugebėjimai, Dievas juos visiškai atmetė. Jūsų denominacijos Dievui ne tiek daug ir reiškia. Jūsų didingi teologijos mokytojai ne tiek daug Dievui ir rūpi. [Brolis Branhamas spragtelėjo pirštais – Red.] Reikalingas Šventosios Dvasios burkavimas, kad įvestų jus į bendravimą su Dievu, kad suteiktų jums Ažminąjį Gyvenimą, kad vėl jus prikeltų paskutiniąją dieną. „*Jei žmogus negims iš vandens ir Dvasios, jis jokia būdu negali į Dievo karalystę.*“

Ar suprantate tai, draugai? Jūsų protingumas su tuo neturi nieko bendro. Jūs galite būti... „*Aš priklausau bažnyčiai,*“ tai gali būti jūsų dvasia. „*Aš kalbėjau kalbomis,*“ tai gali būti jūsų nauja dvasia. Nemanykite, kad dėl to, jog kalbėjote kalbomis... Aš mačiau kaip velniais kalba kalbomis, raganiai ir kiekvienas... Ir taip pat Šventoji Dvasia kalba kalbomis.

50 Tačiau kas yra neteisumas? Tai yra „iškreiptas teisumas“. Tikrai taip, velnias turi tai, kas klaidinga. Kas yra tas senasis ateities spėjikas gatvėje, velnio apsėstas žmogus? Tai iškreiptas pranašas. Jis tik gali kažką paimti iš Dievo ir tai iškreipti. Bet mes buvome išmokyti nepaklusti tokiems dalykams. Velnias tiesiog susuka jiems galvas. Tačiau mes esame išmokyti pagal Bibliją, tuomet Šventoji Dvasia paima ir patalpina tai bažnyčioje. Ar suprantate?

Jeigu jūs nepriimsite teisumo, tuomet neteisumas jus užvaldys. Jeigu jūs nepriimsite Kristaus, pasaulis jus užvaldys. Jūs negalite išeiti per tas duris būdamas toks pats žmogus, koks per jas įėjote. Negalite. Šventoji Dvasia burkuoja, siekia, kviečia. „*O, jeigu tu ateisi, aš paimsiu tą akmeninę širdį. Jeigu tu ateisi aš tau duosiu naują dvasią; jeigu tu ateisi, Aš įeisiu į šią naują dvasią.*“

51 Tuomet, kai velnias sugrįžta, ką jis randa? Jis suranda savo senąją gatvę pilną skardinių. Dievas pasiuntė savo didįjį buldozerį, ir viską išsklaidė, sulygino buldozeriu, viską nuvalė ir, dabar ten nutiesta „Aleliuja“ gatvė. Tai nėra ta pati vieta. Ten yra pastatytas didelis modernus namas su... Šventoji Dvasia burkavo, auga didelės, gražios išgelbėjimo gėlės. Jums nereikia bandyti nieko pamėgdžioti. Tai nauja širdis. Tai nauja gyvenamoji vieta. Tai nauja dvasia. Viskas yra nauja.

Kaip velnias sugrįžęs gali tikėtis pamatyti senąjį kortų stalą ir cigarus, senus nesutarimus, muštynes, girtuoklystes ir viską, ką savyje turėjote. Kai jis sugrįžta, pamato, kad Dievas savo buldozeriu viską išstumdė, ir apvertė visas žemes aukšyn kojom, pastatė didelę terasą, pastatė gražų namą ir apgyvendino jame patį Save. Aleliuja. Amen.

O, aš jaučiu tikėjimą. Šventoji Dvasia apverčia senąją skardinių gatvę, išpurto jus aukštyn kojomis, iššluoja iš ten velnio dalykus ir sukuria naują širdį ir naują gyvenimą. Ne tik tai, bet Jis pats apsigyvena, kad matytų ar viskas yra gerai. Garbė Dievui. Jis turi prižiūrėtojus, Angelus, kurie genėja medžius. Tai, tai bent. Norėčiau būti dvigubai didesnio dydžio, nei esu. Pagalvokite apie tai, ką Jis padaro, broli, sese.

52 Šiandien yra tiek daug tokių, kurie remiasi protu. Tiek daug remiasi Sekmininkais, fantastika, emocijomis. Taigi, nepriimkite pakaitalo, kai Sekminių dangūs yra pilni tikrų dalykų. Nepriimkite menkų emocijų, kažkokių įsivaizdavimų, aliejaus tekančio jūsų rankomis ar kruvino veido, nepriimkite šių nereikšmingų emocijų, kai tuo tarpu visi Dievo dangūs yra pilni tikrų neapsimestinių Sekmininkiškų palaiminimų. Jis suteiks jums naują širdį, naują dvasią ir patalpins Savo Dvasią jumyse.

53 Pasimelskime. Jūsų galvos palenktos ir akys užmerktos, jūs žinote kokia kryptimi esate nukreipti? Iš kur jūs išėjote? Žemės. Ar žinote kokia kryptimi einate? Būtent ta, kurios link yra palenkta jūsų galva, tiesiai į dulkes. Tačiau ar žinojote, kad tos dulkės iš kurių esate padaryti,

gulėjo čia, ant žemės, kai Dievas sukūrė žemę? Jis sukūrė jus kartu su žeme. Jūs esate žemės dalis, bet jumyse yra dvasia, tai gvyybė. Jei ji yra sena ir akmeninė, ji yra iš pasaulio pagal prigimtį.

Dabar, ar norite naujos širdies? Ar norite naujos dvasios? Ir ar norite, kad Jo Dvasia įeitų į jūsų dvasią ir veiktų jumyse? Nebandykite Jam sakyti, ką Jis turi daryti, turėdami savo mintis ir supratimus; Tiesiog priimkite tai ko Jis nori. Ar jūs norite, kad jis pradėtų jums burkuoti? „*Taip, Broli, Branhamai.*“

Na, tai Jis tiesiog dabar burkuoja jūsų širdžiai. „***Tai Aš, vaike. Tai Aš. Aš stoviu čia. Aš nenoriu, kad tu pražūtum.***“ O, Jėzus mūsų Viešpats numirė, kad jūs nepražūtumėte. Tačiau jeigu jūs ir toliau liksite tokiais, kokiais buvote, jūs pražūsite. Jūs negalėsite prisikelti. Jumyse nėra to, kas jus prikeltų. Jūs atmetėte Šventąją Dvasią, Ji negali burkuoti paskutiniuosiomis dienomis. Jūs peržengėte ribą. O, greitai sugrįžkite, labai greitai, kol nenutolote per toli.

54 Kas iš jūsų pakels ranką, jūsų galvos palenktos maldoje, bažnyčia meldžiasi, pasakykite: „*Broli Branhamai, prašau, Kristaus Vardu, pasimelsk už mane dabar pat, kad aš priimčiau Dievo Dvasią į savo dvasią, kad gyvenčiau pergalingą gyvenimą. Aš pakylu ir puolu. Aš išgyvenu didelį apmaudą bandydamas būti Krikščioniu ir aš noriu, kad tu dabar pat už mane pasimelstum.*“ Ar pakelsite savo ranką? Telaimina tave Dievas, sūneli. Telaimina tave Dievas. Telaimina tave Dievas pone, jus, pone ir tave broli. Dar kas nors? Telaimina tave Dievas, pone. Telaimina tave Dievas. Telaimina tave Dievas, pone, jus, jus pone. Aš... Dievas žino kiekvieną iš jūsų. Pakelkite savo ranką. Nejaun manote, kad beribis Dievas, Kuris žinojo kiekvieną blusą, kiekvieną musę, kuri bus žemėje, kol dar žemė nebuvo sukurta, nežinos jūsų? „*Ar gali du žvirbliai būti parduoti už skatiką, skatiko ketvirtį, ir nei vienas iš jų nekris žemėn be jūsų Tėvo... Jūs esate vertingesni už žvirblį.*“

55 Ar galite pasakyti Dievui: „***Štai mano ranka, Dieve, aš iš tiesų noriu, kad Tu ateitum į mano širdį. Aš daug metų priklausiau bažnyčiai. Aš tikiu, kad manyje įvyko pokytis, bet aš niekada nebuvo pajėgus gyventi tokį gyvenimą, apie kurį kalba pamokslininkas. Aš gyvenau pakylimų ir puolimų gyvenimą, aš esu tai aukštai, tai žemai, esu tai viduje, tai išorėje ir aš negaliu nieko pasiekti. Dieve, galbūt aš gavau tik naują dvasią. Tavo Žodis taip pasakė. Tavo pranašas pasakė, kad Tu pasakei, jog tu duosi jiems naują širdį, po to patalpinsi Savo Dvasią naujoje dvasioje; ir, galbūt, aš gavau tik naują dvasią. Mano gyvenimas... Ak, aš turiu siaubingą charakterį, aš turiu visus kitus dalykus ir aš... aš... aš nenoriu būti...***“ Tikrai, jūsų nauja dvasia padarys jus tokius.

Bet, broli: „*Jei žmogus neatgims iš aukšto.*“

„*O, bet Broli, Branhamai, aš kalbėjau kalbomis. Aš šaukiu; Aš... aš... aš kalbėjau kalbomis; aš pranašavau; aš...*“

Visiškai nesvarbu ką jūs esate darę. „*Dauguma ateis pas Mane tą dieną ir sakys: „Viešpatie, Viešpatie, ar aš nedariau to ir ar nedariau kitko?“*“

56 Bet tiesiog giliai jūsų širdies gelmėse, ar visas pasaulis numirė ir Kristus jus užvaldė? Ir dabar, kažkas veda jus kiekvieną dieną meilėje. Nesvarbu kaip įvykiai susiklosto, jūs vistiek išliekate meilėje. Jums dangus visada giedras. Nesvarbu kas atsitiktų, Dievas yra soste. Jis atsako į maldą, viską dėl jūsų atlieka. Kaimynai kaba apie jus, kas nors jus išjuokia, arba bažnyčia jums sako, kad turite padaryti tą ar aną, o jūs nenorite to daryti. Ar jūs tiesiog paimate kryžių su miela šypsena ir žengiate link Kalvarijos? Ar jūs atsistojate, supykstate ir sakote: „*Aš daugiau negrįšiu; Aš jau nusigręžiau nuo tos žmonių grupės.*“ Kokia jumyse yra dvasia? Tai nėra Šventoji Dvasia.

Ar pakelsite ranką ir pasakysite: „*Dieve, tiesiog dvasioje, kurią turiu, mano naujoje dvasioje, suteik man Tavo Šventą Dvasią. Leisk man gyventi pergalingą gyvenimą.*“ Telaimina jus Dievas, pone. Telaimina jus Dievas, pone, jus pone, jus, jus, štai ten gale, neaukšta pone štai balkone. Gerai. Telaimina jus Dievas, jus, jus. Gerai.

Dabar, tyliai palenkime galvas.

57 Gerasis Dangiškasis Tėve, pūgos siaučia lauke; gatvės slidžios. Aš nežinau, kodėl kalbėdamas telefonu pasakiau Broliui Juozapui, kad atvyksiu pas juos. Galbūt visa tai buvo Tavo didingame darbe. Žinau, kad yra, nes visi dalykai išeina į gerą. Ir dabar, kai trumpas pamokslas, nors ir padrikas, buvo pasakytas žmonėms, galbūt dvidešimt ar trisdešimt žmonių pakėlė rankas į Tave. Jie nebūtų galėję, jokių būdu, Tėve Dieve, to padaryti Tau to nežinant. Ir Aš meldžiu Tavęs, Jėzaus Vardu, kad Tu suteiktum jiems tai, ko jiems reikia. Tegul jiems tai bus duota.

Ir, Tėve Dieve, aš meldžiu, visu savo širdies nuoširdumu, kad kiekviena nuodėmė, kiekviena neteisybė, kiekviena liga ir viskas būtų patraukta nuo žmonių. Jėzaus Vardu, tegul taip bus. Ir tegul jie bus gausiai palaiminti su dėkingumu. Ir tegul kiekviena širdis išeis iš šios vietos su giedančia, jų sielos pagrindine spyruokle, Šventąją Dvasia, ir jų pulsuojančia širdimi, jai plakant... O, tegul jų sielos šokinės ir trykš ir išsiplės Dievo Žodžiui kaip nauji vynmaišiai su nauju vynu, su nauja viltimi,

su nauju tikėjimu, su nauja dvasia ir Dievo Dvasia jos viduryje, gyvybė varanti juos į priekį. Suteik tai, Tėve.

Palaimink Brolių Juozapą; Jis yra nuostabioje sprendimo valandoje. Aš meldžiu Tavęs, būk su juo. Brolis Duplesis, Brolis iš Afrikos, ir visi broliai, kurie mus aplankėte, tegul Dievas bus su mumis. Padėk jiems čia šį vakarą jūs tarnavime. Padėk mums ten kur mes vyksime, Tėve, pamokslauti šį vakarą. Ir aš meldžiu, kad Tu būtum su mumis ir padėtum mums slidžiuose greitkeliuose mums sugrįžtant atgal. Tegul Tavo Šventoji Dvasia ves mus ir pakreips mus šiuose dalykuose. Kristaus Vardu mes meldžiame. Amen.

58 Aš myliu Jį, o, Aš myliu Jį. Noriu Jį matyti. Giliausias mano širdies troškimas yra pamatyti tą mielą Asmenį, Viešpatį Jėzų. Ar toks yra jūsų troškimas šį rytą, Dievo Bažnyčia? Ar toks yra jūsų troškimas? Tegul jis suteiks Savo palaiminimus jums. „*Visa jėga Danguje ir žemėje yra atiduota į mano rankas.*“ Ir ką Dievas turėjo, Jis išliejo... Viską, kuo buvo Dievas, Jis išliejo į Kristų. Kuo Kristus buvo, Jis išliejo į Savo Bažnyčia. Didingi šaltiniai yra visur atverti, pasiruošę. Tiesiog išsilaisvinkite iš tų mažų „izmų“ ir panašiai ir atverkite savo širdį, ir pasakykite: „*Viešpatie Jėzau, jeik į mano širdį.*“

Melskitės už mane, draugai. Aš myliu jus. Jūs esate nuostabūs žmonės ir aš jus myliu. Norėčiau su jumis šį vakarą pasilikti, bet aš privalau ten važiuoti. Aš būsiu kitose šalyse, Viešpačiui leidus, kol ir vėl jus pamatysiu. Todėl aš meldžiu, kad Dievas jus gausiai palaimintų ir aš jus myliu. Ir aš noriu, kad jūs už mane melstumėtės. Telaimina jus Dievas, kol vėl jus pamatysiu. Broli Juozapai...